

وَعَلَى الثَّلَاثَةِ الَّذِينَ خُلِفُوا حَتَّىٰ إِذَا ضَاقَتْ عَلَيْهِمُ الْأَرْضُ بِمَا رَحُبَتْ
وَضَاقَتْ عَلَيْهِمْ أَنْفُسُهُمْ وَظَنُّوا أَن لَّا مَلْجَأَ مِنَ اللَّهِ إِلَّا إِلَيْهِ ثُمَّ تَابَ عَلَيْهِمْ
لِيتُوبُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿١١٨﴾

118 Allah, savaşa giden orduya katılmayıp evlerinde kalan, tevbelerinin kabulü tehir edilen üç kişinin de tevbelerini kabul etti. Tehir sebebiyle yeryüzü bütün genişliğine rağmen onlara dar gelmiş, vicdanları kendilerini sıktıkça sıkılmıştı. Allah'ın azâbından kurtuluşun yolunun, yine Allah'a sığınmak olduğunu anlamışlardı. Sonra Allah onları tevbekâr olmaya muvaffak kıldı da, tevbelerini, günah işlemekten vazgeçişlerini, kendisine itaate yönelişlerini kabul buyurdu. Allah, insanları tevbeye, itaate sevkeder, tevbeleri kabul eder ve engin merhamet sahibidir.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَكُونُوا مَعَ الصَّادِقِينَ ﴿١١٩﴾

★ **119** Ey iman nimetine kavuşanlar, Allah'a sığın, emirlerine yapışın, günahlardan arınıp, azaptan korunun doğrularla, imanda, İslâm'da samimî olanlarla beraber olun.

مَا كَانَ لِأَهْلِ الْمَدِينَةِ وَمَنْ حَوْلَهُمْ مِنَ الْأَعْرَابِ أَنْ يَتَخَلَّفُوا
عَنْ رَسُولِ اللَّهِ وَلَا يَرْغَبُوا بِأَنْفُسِهِمْ عَنْ نَفْسِهِ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ لَا يُصِيبُهُمْ
ظَمَأٌ وَلَا نَصَبٌ وَلَا مَخْمَصَةٌ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا يَطَؤُنْ مَوْطِئًا يَغِيظُ الْكُفَّارَ
وَلَا يَنَالُونَ مِنْ عَدُوٍّ نِيلاً إِلَّا كُتِبَ لَهُمْ بِهِ عَمَلٌ صَالِحٌ
إِنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٢٠﴾

120 Medine halkının ve onların çevresinde bulunan Bedevî Araplar'ın, savaş ilânı halinde Allah'ın Rasûlünden geri kalmaları, şahsen onun nasıl savaş hazırlığı yaptığına bakmadan, onun hayatını korumaya almadan kendi canlarının derdine düşmeleri olacak iş değildir. Çünkü onların Allah yolunda, İslâm uğrunda bir susuzluğa, bir yorgunluğa, bir açlığa katlanmadan, kâfirleri öfkeliendirecek bir yere ayak basmadan ve düşmana karşı bir başarı kazanmadan, kendi sevap hanelerine, hâlis niyet ve amaçlarla İslâm esaslarını, İslâmî düzeni hayata geçirme, hayırlı, bilinçli, mükemmel, cârî-kalıcı bir sâlih amel sevabı yazılmaz. Allah iyiliği, iyi niyetleri, dinin, ahlâkın ve kamu vicdanının emirlerini, devamlı davranışlarına, ilişkilerine, görevlerine, hayatına yansıtan, samimiyetle ibadet eden, aktif olarak iyiliğe, iyi uygulamaya, iyileştirmeye örnek olan, işlerinde mükemmellik, dürüstlük ve başarı için dikkat harcayan, hayırlı icraatlar, kalıcı hizmetler yapan müslüman askerî erkânının, ordunun ve idarecilerin, müslümanların mükâfatını zâyî etmez.

وَلَا يُنْفِقُونَ نَفَقَةً صَغِيرَةً وَلَا كَبِيرَةً وَلَا يَقْطَعُونَ وَادِيًا إِلَّا كُتِبَ لَهُمْ
لِجَزَائِهِمُ اللَّهُ أَحْسَنَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٢١﴾

121 Allah onları amaçla örtüşen niyetlerine göre, bilinçli olarak yapmakta olduklarının en güzelini, en değerlisini ölçü alarak mükâfatlandırmak için, küçük büyük gönüllü yaptıkları ferdî ve içtimâî her harcamayı, kestikleri her yolu, tuttukları her vâdiyi mutlaka onların se-vap hanelerine yazar.

وَمَا كَانَ الْمُؤْمِنُونَ لِيَنْفِرُوا كَافَّةً فَلَوْلَا نَفَرَ مِنْ كُلِّ فِرْقَةٍ مِنْهُمْ طَائِفَةٌ
لِيَتَفَقَّهُوا فِي الدِّينِ وَلِيُنذِرُوا قَوْمَهُمْ إِذَا رَجَعُوا إِلَيْهِمْ لَعَلَّهُمْ يَحْذَرُونَ ﴿١٢٢﴾

122 Mü'minlerin, şehirlerini, yurtlarını tamamen terketmeleri, düzenlerini bozup dağılmaları, topyekün savaşa gitmeleri doğru değildir. Ülkelerinde devam ettirdikleri eğitimin yanında, mü'minlerin her kesiminden bir grup, dinde, ilimde ve teknikte, geniş ve derin bilgi elde etmek, anlayışlarını geliştirmek, kendi toplumlarına döndüklerinde, onları bilgilendirmek, uyarmak niyetiyle ilim tahsil etmek ve ilmî toplantılara katılmak için yeryüzündeki gelişmiş ilim merkezlerine gitmelidirler.

Umulur ki, uyanık ve dikkatli davranarak kendilerini koruma imkânı kazanırlar.